

[Forsvarsministeren.]

rigsministeren og jeg rejser til Norge, er det naturligvis ikke noget, vi gør på den måde, at vi sniger os bort fra den øvrige regering herhjemme, men det er noget, vi har forhandlet om i forvejen; og jeg formoder, at når den norske minister møder os i Oslo, har vel den øvrige regering en vis fornemmelse af, at der foregår forhandlinger med repræsentanter for Danmark. På den måde er disse forhandlinger ført, naturligvis. Yderligere er disse forhandlinger — det er en selvfølge, da vi begge hører til nordregionen — ført på NATO-basis, og om disse forhandlinger kan jeg sige, at man på et vist tidspunkt fra Norges side havde ønsket at føre styrkerne hjem tidligere, end sket er, men at man ved disse NATO-forhandlinger, som også Danmark, naturligvis, gennem nordregionens chef var inddraget i, under hensyn til de fælles interesser indvilgede i at foretage en udskydelse af hjemsendelsen af de norske tropper.

Ordføreren for forespørgerne (Hans Hedtoft): Til den højtærede statsminister skal jeg blot sige: jeg er enig med ham, når han konstaterer, at der imellem de udtalelser, der er fremsat af den højtærede forsvarsminister og af den højtærede statsminister i dag, ingen modsigelser er; det tror jeg jeg må give den højtærede statsminister ret i.

Men det spørgsmål, jeg er blevet ved med at kredse om, og som jeg har været interesseret i at få svar på, var, hvorvidt de udtalelser, som den højtærede forsvarsminister fremsatte i Høng, officielle udtalelser, udsendt gennem Ritzaus Bureau, fulgt op i regeringspressen i en lang række artikler med direkte beskyldninger imod socialdemokratiet, blev fastholdt, og jeg forstår, at de er gledet ud af billedet, dem er der ikke mere nogen der tegner for. Det er for mig det afgørende. (Forsvarsministeren [Harald Petersen]: Hvad er det for beskyldninger?). De udtalelser, forsvarsministeren fremsatte i Høng, om, at vi havde blokeret en sagligt og politisk rigtig løsning, at vi spillede hasard med landets interesser — nu har jeg ikke citeret for øjeblikket —, og andre ting. De er gledet ud af billedet, dem hæfter forsvarsministeren måske alene for; men statsministeren har klart og utvetydigt, hvad der også var hans pligt, taget afstand fra dem. Det er den ene ting.

Den anden ting er — hvis jeg må udtrykke mig på den måde —: det er rigtigt, at den højtærede regering og vi ikke er helt enige, ikke står på samme standpunkt; vi står fra socialdemokratisk side på det standpunkt, at det ikke er rigtigt at imødekomme NATOs ønske om, at vi skal sende et øget dansk soldaterkontingent til Slesvig-Holsten, før NATO har opfyldt de forudsætninger, jeg har talt om her, og i dette er regeringen uenig med os — demonstreret derved, at regeringen havde været villig dertil, uden at disse forudsætninger var opfyldt. Det må ligge helt klart, at det er således.

Nu siger den højtærede forsvarsminister, at regeringen havde jo det udgangspunkt, at den ønskede at få andre NATO-styrker til Slesvig-Holsten i stedet for de norske, og ministeren henviser til — som det også fremgik af hans redegørelse —, at om dette havde han sendt et brev til general Ridgway. Ja, men her er vi også uenige. Hele den opfattelse, som regeringen giver udtryk for, at alle disse problemer er noget, som skal ordnes ved forhandlinger, som det hedder, „på NATO-basis“ mellem nogle danske officerer og admiraler, hvis navne man nævner, er vi imod. Vi er imod hele den Atlantpolitik, som går ud på, at de militære ledere indbyrdes træffer disse aftaler, og at regeringerne i altfor høj grad reducerer sig til at være budstikker for de militære lederes ønske. Problemet om nordregionen og forsvaret af nordregionen er et politisk problem; det er ikke et problem, som alene skal behandles af general Ridgway og admiral Brind, og hvilke andre navne der har været nævnt — dette er naturligvis sagt fra min side, uden at jeg i mindste måde vil sige noget nedsættende om disse herrer og deres militære kvalifikationer. Men det problem, som vi behandler her, ønsker vi behandlet på et politisk plan, og en af de ting, vi har bebrejdet regeringen, er, at hele denne sag ikke, før vi sendte vor henstilling til regeringen, blev hævet op fra det; jeg vil kalde det militære NATO-plan, til et politisk plan. Her er også en forskel og en meget væsentlig forskel mellem regeringens synspunkt på Atlantpagtpolitik og vort synspunkt.

Så problemet med Norge. Nu kan forsvarsministeren jo — det tilråder jeg ham dog at lade være med — forsøge på at reducere de spørgsmål, jeg stiller, til sådan